

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2366/2015
30.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Лидије Ђукић, Снежане Андрејевић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца С.М. из З., чији је пуномоћник Г.М., адвокат из З., против туженог П.т.-Т. ДОО из Н.С., чији је пуномоћник Р.М., адвокат из Н.С., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1570/15 од 27.07.2015. године, у седници одржаној 30.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1570/15 од 27.07.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1570/15 од 27.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 15/14 од 05.05.2015. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, док је ставом другим изреке обавезана тужена да тужиоцу на име увећања зараде по основу сменског рада за период од 02.08.2011. године до 01.11.2013. године исплати укупно 154.456,89 динара, са припадајућом законском затезном каматом на појединачно досуђене месечне износе, а све ближе одређено изреком, као и да на име тужиоца уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање надлежном фонду ПИО на досуђене износе и да му исплати 60.689,14 динара на име трошкова спора са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је део захтева тужиоца којим је тражио исплату законске затезне камате од датума исплате зараде, а не од наредног дана. Ставом четвртим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тражено да се обавезе тужени да на напред наведене износе на име тужиоца уплати припадајуће порезе.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1570/15 од 27.07.2015. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради разматрања правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14).

Наиме, одредбом члана 404. став 1. ЗПП, у вези са чланом 14. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14, са применом од 31.05.2014. године), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

У конкретном случају правноснажном пресудом је одлучено о исплати разлике између исплаћене и припадајуће зараде за рад у сменама. Врховни касациони суд је на седници Грађанског одељења од 23.09.2014. године донео правни став према којем се рад по временском редоследу 12 (рад) – 24 (одмор) -12 (рад) – 48 (одмор), који се у стварности континуирано обавља из дана у дан, из месеца у месец, из године у годину има карактер сменског рада, а не прерасподеле радног времена. Поред тога, Врховни суд Србије је на седници Грађанског одељења од 28.04.2009. године донео правни закључак, који се и сада примењује, а односи се на право запослених на увећану зараду по основу сменског рада. Тај закључак гласи: „Запослени има право на увећану зараду најмање 26% од основне зараде за рад у сменама ако тај рад није вреднован приликом утврђивања основне зараде и право на увећање од још 26% од основне зараде за сменски рад ноћу (трећа смена од 22 до 06 часова)“. При чему, тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, због чега не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Имајући у виду наведени правни став, произлази да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари, донели одлуку у складу са правним ставом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради уједначавања судске праксе, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као и новог тумачења права.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.12.2013. године, ради исплате неисплаћеног дела увећане зараде по основу сменског рада, а вредност предмета спора која је означена у тужби је 250.000,00 динара. Поднеском од 30.07.2014. године, тужилац је преиначио тужбу тако што је тражио исплату од укупно 154.456,89 динара.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа, па ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим о допуштености овог правног лека, а према вредности спора.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП у вези са чланом 13. став 2. и чланом 23. став 1. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, иако тужилац тражи заштиту права из радног односа, не ради се о парници из радних спорова у смислу члана 441. ЗПП (код којих је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите је исплата разлике у заради, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 154.456,89 динара, што на дан подношења односно преиначења тужбе представља динарску противвредност од 1.324,50 евра.

Имајући у виду да побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења односно преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**